

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-06-26857 מדינת ישראל נ' קרינשפון

בפני שופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יבגני קרינשפון

הנאשמים

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיעה, כמצוות סיפת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, על זיכוי הנאשם מכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

להלן נימוקיי:

1. הנאשם הינו ד"ר לרפואה במקצועו ועל פי הנטען בכתב האישום, בין התאריכים 2.1.07 - 1.4.07, עת הועסק על ידי חברה אשר סיפקה ניתוח של ממצאים פתולוגיים לבדיקות, שהועברו לטיפולו, זייף, במטרה לקבל דבר, 28 מרשמי תרופות, פדה אותם בבתי מרקחת בעצמו וקיבל תמורתם תרופות במרמה, הכול על פי המתואר והמפורט להלן:

רשם על שמו 16 מרשמי תרופות פסיכיאטריות מסוגים שונים, בידיעה כי הוא אינו זקוק לתרופות אותן רשם, ולאחר שפדה אותן, העבירן לאחר.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-06-26857 מדינת ישראל נ' קרינשפון

רשם 12 מרשמי תרופות מסוג מורפין, על שם חולים, שבדיקותיהם טופלו על ידו, במסגרת עבודתו, ולאחר שפדה אותן בבתי מרקחת שונים אליהם פנה, העביר את התרופות שקיבל לאחר.

על כך ייחסה המאשימה לנאשם, בפרק הוראות החיקוק שבכתב האישום, עבירה של זיוף, על פי סעיף 418 רישא לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: "חוק העונשין"), עבירה של שימוש במסמך מזויף, על פי סעיף 420 לחוק העונשין ועבירה של קבלת דבר במרמה, על פי סעיף 415 רישא לחוק העונשין.

2. בתשובתו לאישום, הודה הנאשם, באמצעות בא כוחו, בכל עובדות כתב האישום, הסכים להגשת כל חומר הראיות, שנאסף בתיק החקירה, וטען את הטענות הבאות:

- א. עובדות כתב האישום אינן מגלות עבירה של זיוף, מאחר שהמרשמים שהוצאו על ידי הנאשם הינם אותנטיים ואינם מעידים על עצמם שקר.
- ב. לעניין העבירה של קבלת דבר במרמה טען ב"כ הנאשם שאין קשר סיבתי בין מעשיו של הנאשם לבין קבלת התרופות, מאחר שאין ראיה לפיה אלמלא המצג, המתואר בעובדות כתב האישום, לא היה מקבל את התרופות.
- על פי גרסת הנאשם, העביר את התרופות לידי תייר בו טיפל במטרה לגמול אותו מסמים, מתוך שסבר בטעות שלא ניתן להוציא מרשמים ע"ש תייר.
- האפשרות החוקית להוציא את מרשמי התרופות ע"ש התייר מנתקת את הקשר הסיבתי הנדרש ליסודות העבירה של קבלת דבר במרמה.

3. לאחר בדיקת טענות ב"כ הנאשם, הודיעה ב"כ המאשימה, בסיכומיה, כי בהתאם להלכה שנקבעה בע"פ 462/80 עמוס סגרון נ' מ"י, פ"ד לה(1) 286, ומאחר שעל פי הראיות המרשמים נכתבו ונחתמו על ידי מי שהיה מורשה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-06-26857 מדינת ישראל נ' קרינשפון

להנפיקם, היא מקבלת את טענת ב"כ הנאשם לפיה אין לייחס לנאשם עבירות זיוף ושימוש במסמך מזויף.

4. באין מחלוקת על העובדות ולאחר שהמאשימה חזרה בה מאישומו של הנאשם בביצוע העבירות של זיוף ושימוש במסמך מזויף, גדר המחלוקת, מצטמצמת לשאלה משפטית צרה וממוקדת, האם רכיב הקשר הסיבתי, בעבירה של קבלת דבר במרמה, בנסיבות מעשיו של הנאשם, עליהן אין חולק, מתקיים אם לאו? קרי: האם עמדה המאשימה בנטל להוכיח כי קבלת התרופות, על ידי הנאשם, לא הייתה מתאפשרת אילולא המרמה.

5. לטענת ב"כ הנאשם, המבוססת על הודעתה של ד"ר תמי שוחט, רופאת מחוז ת"א, אשר הוגשה כראייה בהסכמת הצדדים, הנאשם, בתוקף היותו רופא, מוסמך היה לרשום מרשמים רפואיים, לתרופות אותן רשם, משאין מניעה בחוק לעשות כן, והיה רשאי לרשום את התרופות על שם התייר, בו טיפל, לטענתו, ולו העביר את התרופות שקיבל על פי אותם מרשמים, כך שלא נזקק לעשות שימוש בשמות המטופלים, ופעל כפי שפעל רק מחוסר ידיעה והכרת סמכויותיו.

ב"כ הנאשם מסכים כי במעשיו הציג הנאשם מצג שווא במטרה לקבל את התרופות למטופלו, אך הוסיף וטען כי מקום שהוכח כי אף לולא המרמה זכאי/רשאי/יכול היה הנאשם, לקבל את התרופות וכי גם בלעדי מצג השווא, לא הייתה מניעה לקבלן, הרי שלא קיבל דבר מחמת המרמה ולא מתקיימת העבירה של קבלת דבר במרמה, בהעדר קשר סיבתי יעיל בין המצג הכוזב לבין קבלת הדבר.

לחיזוק טענתו היפנה להלכה כפי שנקבעה בע"פ 281/82, אבו חצירא נ' מדינת ישראל, פד"י לו(3), 673 (להלן: "פרשת אבו חצירא") ולהתייחסותו של המלומד י. קדמי, בספרו **על הדין בפלילים**, לשאלת הקשר הסיבתי בין מצג

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-06-26857 מדינת ישראל נ' קרינשפון

השווא לקבלת הדבר או במילים אחרות, האם קבלת הדבר היא תולדה של המרמה.

6. ב"כ המאשימה בסיכומיה, ביקשה לקבוע, על יסוד חומר הראיות שהוגש, כאמור, בהסכמה, כי הקשר הסיבתי בין רכיב המרמה לרכיב קבלת הדבר מתקיים.

לטענתה, רכיב המרמה מתקיים, לאחר שהוכח ש"בכך שהנאשם מסר לרוקח את המרשמים טען בפני הרוקח טענה בכתב בידיעה שאינה אמת", כשהעובדה שהרוקח סיפק את התרופות לנאשם, בהסתמך על המרמה, מבטאת את רכיב קבלת הדבר והקשר הסיבתי בין המצג הכוזב לקבלת הדבר.

ב"כ המאשימה אינה מתמודדת עם עדותה של ד"ר תמי שוחט ועם הטענה שאף אלמלא מצג השווא שהציג הנאשם, במטרה לקבל את התרופות למטופלו, יכול היה, ללא כל מניעה, לקבלן ומכאן שלא קיבלן מחמת המרמה.

7. מאחר שמוסכם על דעת ההגנה, שבמעשיו הציג הנאשם מצג כוזב בפני הרוקחים, להם הגיש את המרשמים הכוזבים, יתמקד הדיון בשאלת קיומו של הקשר הסיבתי, בין הצגתו לבין קבלת התרופות.

בהיות העבירה של קבלת דבר במרמה עבירה תוצאתית, יש להוכיח כי קבלת הדבר היא תולדה של המרמה קרי: הוכחת קיומו של ה"קשר הסיבתי", דהיינו כי התוצאה - קבלת "הדבר", תהיה כתוצאה מההתנהגות, בהשפעת המרמה. לאמור – שיתקיים קשר סיבתי בין המרמה לבין פרידתו של הנותן מהדבר. (ראה, המלומד י. קדמי, על הדין בפלילים, חלק שני מהדורה 2005, עמ' 852).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-06-26857 מדינת ישראל נ' קרינשפון

מבחן הפסיקה לפיו נבחן הקשר הסיבתי הוא אפוא מבחן ה"אלמלא", כפי שבא לידי ביטוי באמרת כב' הנשיא (כתוארו אז) מ. שמגר בפס"ד רפאל מרובקה, בהתבסס על קביעותיו של בית המשפט בפרשת אבו חצירה :

"גם אם הוכחה המרמה, יש להוכיח כי אלמלא המצג לא היה המערער מקבל את מבוקשו ("המרמה צריכה לשמש כ'סיבה היעילה' לקבלתו של הדבר..." ע"פ 555/77)...מכאן התעורר ספק, שנשען על דברי בית משפט זה בע"פ 281/82...לפיהם צריך להוכיח כי לולא המרמה או מצג השווא לא היה המערער מקבל את מבוקשו, וכי אם יש ספק אם בעל המצג לא היה מקבל מבוקשו בכל מקרה, לא נוצר הקשר הסיבתי בין המרמה לקבלת הדבר (ע"פ 535/88 רפאל מרובקה נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(1), 265, (1990), פסקה 5)".

8. ומן הכלל אל הפרט :

אין חולק כי במעשיו ביצע הנאשם מעשה מרמה כלפי הרוקחים, להם הציג מרשמים כוזבים, מרשמים אשר נשאו שמות של מטופלים פיקטיביים לשם השגת התרופות עבור אחר.

השאלה האם המרמה, קרי: מסירת המרשמים הכוזבים לרוקחים, שימשה כ"סיבה היעילה" לקבלת התרופות והאם אלמלא המצג הכוזב, דהיינו לו היה הנאשם רושם את המרשמים ע"ש האחר – התייר בו טיפל - היה עדיין מקבל מהרוקחים, להם הגיש את המרשמים הכוזבים, את התרופות עבור האחר. הרוקחים, להם הגיש הנאשם את המרשמים הכוזבים, או מי מהם, לא נחקר על ידי היחידה החוקרת ועמדתם בשאלה זו לא הובאה בפני בית המשפט, כחלק ממסכת הראיות שהוגשה בהסכמה.

עם זאת הוכח, כאמור, כי הנאשם היה מורשה לרשום מרשמים לתרופות, בהם גם לתרופות אותן רשם, על גבי המרשמים הכוזבים, וכי לא הייתה מניעה שירשום אותם על שם התייר, בו טיפל.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 26857-06-11 מדינת ישראל נ' קרינשפון

הנטל על התביעה להוכיח כי לולא המרמה, או מצג השווא, לא היה הנאשם מקבל את מבוקשו, התרופות.

מאחר שלא הובאה עמדת הרוקחים לשאלה, האם לולא המרמה או מצג השווא, שהציג בפניהם הנאשם, היה מקבל את מבוקשו, ננסה ללמוד אותה מתוך הראיות שהוצגו וככל שיקום הספק, אם בעל המצג, הנאשם, היה מקבל מבוקשו, מהרוקחים, בכל מקרה, הרי שלא נוצר הקשר הסיבתי בין המרמה לקבלת הדבר.

הראיות מצביעות על כך שהנאשם לא נתקל בכל קושי, אצל מי מהרוקחים אליהם פנה, לקבל, תמורת המרשמים הכוזבים, את התרופות שרשם עליהם. מכאן, ניתן להניח, ברמה גבוהה מאד של סבירות, שגם לו רשם את המרשמים על שם התייר, שלטענת הנאשם, שאינה שנויה במחלוקת, נועדו עבורו, היה מקבל את התרופות המבוקשות.

9. המסקנה העולה מכל האמור לעיל, שהמאשימה לא עמדה בנטל להוכיח, מעבר לכל ספק סביר, כי לולא המרמה או מצג השווא לא היה הנאשם מקבל את התרופות ובמילים אחרות, לא הוכח קיומו של "מרומה".

לאור הסכמת המאשימה שעובדות כתב האישום אינן מגלות עבירה של זיוף ועבירה של שימוש במסמך מזויף ומשלא הוכח שנוצר הקשר הסיבתי בין המרמה לקבלת הדבר – אני מורה על זיכויו של הנאשם מכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, כאמור בפתח הכרעת הדין.

ניתנה היום, א' כסלו תשע"ג, 15 נובמבר 2012, במעמד הצדדים

הדסה נאור, שופטת